

Nankorluğun və xəyanətin Rüstəm İbrahimbəyov “zirvəsi”

Kinorejissor Rüstəm İbrahimbəyovun “Qafqaz üçlüyü” filmi ictimaiyyət tərəfindən birmənalı kəskin etirazla qarşılandı. Zaman-zaman Azərbaycan xalqına, azərbaycanlılara şər, böhtan atan, onun şanlı tarixi keçmişini şübhə altına almağa və ləkələməyə çalışan çox adamlara rast gəlmişik və onlar adətən, ya bədnam qonşularımızın nümayəndələri, ya da ki, onların havadarları, “quyruq bulayanları” olublar. Bu da başqaları tərəfindən adi hal kimi qarşılınıb, çünki düşmən düşməne şər atar, böhtan atar, düşmən düşməni bu və ya digər vasitələrlə təhqir eder... Amma bütöv bir xalqa, millətə şər atmağa çalışan, onun tarixi keçmişinə ləkə yaxmağa cəhd edən insan həmin xalqın öz nümayəndəsi olduqda, ona can verən, qoynunda bəsləyib böyüdən və məşhurlaşdıran xalq olduqda buna nankorluqdan başqa digər bir ad vermək olmaz.

İctimaiyyəti hiddətləndirən və bu təhqirlərə qarşı

sərt çıxışlar etməyə vadar edən əsas amil ondan ibarətdir ki, “sapı özümüzdən olan balta” elə bir dona girib ki, sanki Qaradağlı, Xocalı, Ağdaban qətliaamları, bütövlükdə Qarabağda, Şamaxıda, Qubada, Bakıda törədilən vəhşiliklər bu insanın gözləri qarşısında baş verməyib, onun xalqına qarşı törədilməyib. İnsan nə dərəcədə nankor ola bilər ki, öz doğma xalqına, millətinə qarşı törədilənləri doğma xalqının ayağına yazmağa cəhd etsin. Göz görə-görə “ağa qara desin”. Buna vicdansızlıqdan başqa ayrı ad vermək olmaz. Sual oluna bilər: uzun illər bir xalqın çörəyini yeyən, suyunu içən və yeyir-duası ilə böyüyüb boya-başa çatan və onun “görməli nümayəndəsinə” çevrilən, ən yüksək fəxri adlarını daşıyan insanı bu addımı atmağa nə vadar edib? Nədən belə bir “xadim” bu yola qulluq etməyə, başqa bir nankor xalqa yarınmağa başlayıb? Buna heç cür başqa ad vermək olmaz. Belə anda gə-

rəkdir ki, hər şeyi öz adı ilə çağırasan, hissiyata qapılıb güzəştə getməyəsən.

Güzəştə getməkdən danışırkən bir neçə il bundan əvvəl Rüstəm İbrahimbəyovun “Milli şura” yaradaraq, öz əlaltıları vasitəsilə xalqa öz “cılız ideyalarını sırımığa” çalışdığı vaxtlar yada düşür. Heyifsilənirsən ki, nə üçün o vaxt xalq onu ifşa edib öz sıralarından çıxarmadı, Azərbaycan dövləti çox səxavətliliklə ona verdiklərini geri almadı. Azərbaycan xalqına nankor çıxan, onu layiq olmadığı tərzdə təqdim etməyə çalışan

birisi həmin xalqın fəxri adlarını, digər titullarını və təltiflərini daşımağa layiq deyil! Əgər bir neçə il öncə Rüstəm İbrahimbəyov Moskvada oturub xalqa çamur atmağa çalışanda bu adlardan məhrum edilsəydi, bəlkə də bu gün bu hadisələr baş verməzdi. Necə deyərlər, “Qara yaranı kökündən kəşib atmaq lazımdır ki, kök rışə atmasın, birdefəlik məhv olsun”. Əgər bütöv bir xalqa qarşı bu şər və böhtanları başqa xalqın nümayəndəsi atsaydı, yaxud bu hərəkəti Xocalı faciəsini kitablardan oxuyan bir əcnəbi etsəydi, bəlkə də onu başa düşmək olardı. Amma bu nankorluğu Xocalı soyqırımını gözləri qarşısında törədilən, uşaqların, qocaların, qadınların amansızcasına qətlə yetirilməsini öz gözləri ilə görən birisinin etməsinə və bu vəhşilikləri xalqımızın adına yazmağa cəhd göstərməsinə heç cür başa düşmək olmur.

Bir Azərbaycan vətəndaşı, elm xadimi, ziyalı kimi bəyan edirəm ki, belələrinin

adının bizim sıramızda getməsinə şəxsən özümə və minlərlə vicdanlı elm adamlarına və ziyalılara təhqir hesab edirəm.

Xalqımızın fədakar oğullarının və qızlarının bu gün bütün dünyanı gəzərək tutarlı faktlarla dünya ictimaiyyətini erməni vandallarının millətimizin başına gətirdiyi bəlalara inandırmağa çalışdığı bir vaxtda, bu uğursuz cəhd “arxadan vurulan zərbə”dir. Beynəlxalq kitab sərgilərində, elmi konfranslarda və digər tədbirlərdə kitablarla, digər əyani vəsaitlərlə başımıza gətirilənləri dünya ictimaiyyətinə sübut etmək istədiyimiz bir zamanda, buna “düşmən dəyirmanına su tökməkdən” və “xalqa xəyanət”dən başqa nə ad vermək olar?

Məgər xalqa xəyanətin, millətə xəyanətin “buynuzu” olur?!

Kərim TAHİROV,
Milli Kitabxananın
direktoru, əməkdar
mədəniyyət işçisi,
professor